

Koupil jsem ledničku...

18.července 2005 Ivan Langer

Hospodaření státu by mělo fungovat na stejném principu jako hospodaření rodiny. Stejně jako tam musí platit, že dobrý hospodář ví, co si může dovolit a přesně ví, co už nesmí.

„Moje milá ženo, koupil jsem ledničku, koupil jsem pračku a navrch jsem ještě koupil nové auto“, říká radostně muž své manželce. Ta mu opáčí: „To je skvělé! A kdo to všechno zaplatí?“. Muž jen mávne rukou a odvětí: „Nestarej se, bylo to na dluh a zaplatí to za nás naše děti.“ Tušíte správně, že odpověď manželky je ve slušné společnosti nepublikovatelná. A názory jejich dětí jakbysmet. Po právu. Jen málokdo si dovolí takovým nehorázným způsobem zadlužovat svoje vlastní děti.

Ne tak naše vláda. Můj dvouměsíční syn hned, jak se narodil, hned jak se napoprvé nadechl a zamžoural na svět kolem sebe, dostal od ministra financí do postýlky dárek - dluh ve výši 50 tisíc korun! A to určitě nebyl dárek poslední. Až mu bude jeden rok, tedy dříve, než se naučí chodit a mluvit, přibude nový dárek v podobě dalších deseti tisíc korun dluhu! A zdaleka v tom není sám, protože takový dárek dostáváme ke svým narozeninám a svátkům od naší socialistické vlády všichni. Každý rok dostáváme nové a nové tisíce dluhu. Příští rok jich bude hezkých 60! Ano, za rok budeme všichni, včetně novorozenců a stoletých babiček, dlužit 60 tisíc korun. Drahá ČSSD, drahá vládo, drahý premiére a drazí ministři, děkujeme!

Kéž by si každý ministr financí, každá vláda hospodařili s našimi penězi, jako by byly jejich vlastní. Kéž by principy rodinných financí platily i pro finance státní.

Nevěřím, že by si Paroubek, Sobotka a Škromach půjčovali peníze pro sebe a své rodiny bez ohledu na to, jestli je dokáží vrátit. Ale z cizího krev neteče. Těžko se pak můžeme radovat z růstu domácího produktu a ze slibných ekonomických ukazatelů, kterými se socialistická vláda čím dál tím více holedbá. Nabízí se totiž otázky: Za jakou cenu? Kolik to stojí? A hlavně, kdo to všechno zaplatí?

Zodpovědí rodiče po sobě svým dětem dluhy nenechávají. Zodpovědní politici by se měli chovat stejně. Naši socialisté se tak nechovají. Spoléhají na to, že jim to už dvakrát prošlo. Spoléhají na to, že jim to projde potřetí. Projde jim to?